

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 31Cob/48/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2615207478
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2615207478.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová a sudcov: JUDr. Erika Tischlerová a JUDr. Pavol Laczo, v právnej veci žalobcu: Mgr. Michal Černek, so sídlom Paulínska 24, Trnava, správca konkurznej podstaty úpadcu FARMAKUM a.s., so sídlom J. Hollého 645, Šaštín-Stráže, IČO: 45 281 823, zastúpeného splnomocnencom: Advokátska kancelária MAJLING & NINČÁK, s.r.o., so sídlom Palárikova 14, Bratislava, IČO: 35 960 728, proti žalovanému: SAND, s.r.o., so sídlom J. Hollého 645, Šaštín-Stráže, IČO: 36 247 561, zastúpenému splnomocnencom: URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Havlíčkova 16, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 47 244 895, o zaplatenie 13.671,30 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Senica č. k. 5Cb/33/2015-204 zo dňa 9. marca 2021, t a k t o

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku I. m e n í tak, že žalobu zamieťa.

II. Žalovanému p r i z n á v a proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 9,50% ročne zo sumy 5.718,34 eura od 21.8.2011 do zaplatenia, úroky z omeškania vo výške 9,50% ročne zo sumy 2.122,80 eura od 21.8.2011 do zaplatenia, úroky z omeškania vo výške 9,50% ročne zo sumy 180,00 eura od 16.10.2011 do zaplatenia, úroky z omeškania vo výške 9,50% ročne zo sumy 5.650,16 eura od 16.10.2011 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom II. rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ustanovení § 1 ods. 1, 2, § 365, § 369 ods. 1 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, ust. § 13 ods. 3 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka a ust. § 3 ods. 1, § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. a vecne tým, že podanou žalobou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 13.671,30 eura, úrokov z omeškania vo výške 9,50% ročne zo sumy 5.718,34 eura od 21.8.2011 do zaplatenia, vo výške 9,50% ročne zo sumy 2.122,80 eura od 21.8.2011 do zaplatenia, vo výške 9,50% ročne zo sumy 180,00 eura od 16.10.2011 do zaplatenia, vo výške 9,50% ročne zo sumy 5.650,16 eura od 16.10.2011 do zaplatenia a náhrady trov konania, a to titulom zaplatenia kúpnej ceny za tovar dodaný žalovanému v množstve a druhu podľa špecifikácie faktúr, za ktorý vystavil žalovanému dňa 6.8.2011 faktúru č. 03110073 na sumu 5.718,34 eura, dňa 6.8.2011 faktúru č. 03110072 na sumu 2.122,80 eura, dňa 1.10.2011 faktúru č. 03110075 na sumu 180,00 eura a dňa 1.10.2011 faktúru č. 03110074 na sumu 5.650,16 eura. Okresný súd Trnava vo veci sp. zn. 25Cbi/23/2014 rozhodol rozsudkom č.k. 25Cbi/23/2014-216 zo dňa 13.4.2016, ktorým určil, že právny úkon dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok vo výške 44.410,50 eura zo dňa 6.8.2011

uzavretá medzi FARMAKUM a.s. a SAND, s.r.o. je voči konkurzným veriteľom úpadcu FARMAKUM a.s. neúčinná, právny úkon dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok vo výške 7.841,14 eura zo dňa 31.8.2011 uzavretá medzi FARMAKUM a.s. a SAND, s.r.o. je voči konkurzným veriteľom úpadcu FARMAKUM a.s. neúčinná, právny úkon dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok vo výške 5.830,16 eura zo dňa 1.10.2011 uzavretá medzi FARMAKUM a.s. a SAND, s.r.o. je voči konkurzným veriteľom úpadcu FARMAKUM a.s. neúčinná, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť do konkurznej podstaty úpadcu FARMAKUM a.s. sumu vo výške 58.081,80 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Krajský súd v Trnave rozsudkom č.k. 21CoKR/17/2016-319 zo dňa 31.10.2017 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Dovolacie konanie vo veci vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 25Cbi/23/2014 bolo právoplatne zastavené dňa 24.1.2019 uznesením Okresného súdu Trnava č.k. 25Cbi/23/2014-387 zo dňa 31.7.2018 v spojení s opravným uznesením č.k. 25Cbi/23/2014-421 zo dňa 22.1.2019.

3. Nakoľko súd prvej inštancie zistil, že o nároku žalobcu (o zaplatenie faktúr č. 03110073, č. 03110072, č. 03110075 a č. 03110074) uplatnenom v tomto konaní už bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Trnava č.k. 25Cbi/23/2014-216 zo dňa 13.4.2016, ktorý v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 21CoKR/17/2016-319 zo dňa 31.10.2017 nadobudol právoplatnosť dňom 28.11.2017, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť do konkurznej podstaty úpadcu FARMAKUM a.s. sumu vo výške 58.081,80 eura, v ktorej je započítaná i suma 13.671,30 eura uplatňovaná žalobcom v tomto spore, dospel k záveru, že ide o prekážku res iudicata, resp. prekážku už právoplatne rozhodnutej veci, ktorá je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania, a preto uznesením č.k. 5Cb/33/2015-152 zo dňa 10.1.2020 konanie v predmetnej veci v zmysle ustanovenia § 161 ods. 2 CSP zastavil a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100%. Odvolací Krajský súd v Trnave o odvolaní žalobcu rozhodol uznesením č.k. 31Cob/54/2020-178 zo dňa 23.9.2020, ktorým napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým zastavil konanie v časti o zaplatenie 13.671,30 eura potvrdil a vo zvyšnej časti týkajúcej sa zastavenia konania v časti príslušenstva, vrátane závislého výroku o trovách konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd súdu prvej inštancie uložil povinnosť v ďalšom konaní o návrhu žalobcu v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9,50% ročne zo sumy 5.718,34 eura od 21.8.2011 do zaplatenia, vo výške 9,50% ročne zo sumy 2.122,80 eura od 21.8.2011 do zaplatenia, vo výške 9,50% ročne zo sumy 180,00 eura od 16.10.2011 do zaplatenia, vo výške 9,50% ročne zo sumy 5.650,16 eura od 16.10.2011 do zaplatenia rozhodnúť.

4. Súd prvej inštancie uzavrel, že nakoľko pohľadávka - istina uplatnená žalobcom v sume 13.671,30 eura už bola žalobcovi právoplatne priznaná, patrí žalobcovi aj príslušenstvo viažuce sa k tejto pohľadávke, teda žalobcom uplatnené úroky z omeškania, nakoľko podľa ustanovenia § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka s poukazom na ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka má žalobca právo požadovať od žalovaného ako dlžníka, popri plnení, aj úroky z omeškania z dlžnej sumy, keďže ide o omeškanie so splnením peňažného záväzku. Žalovaný je so splnením svojho peňažného záväzku v omeškaní, keďže faktúry č. 03110073, č. 03110072, č. 03110075 a č. 03110074 nezaplatil žalobcovi v lehote ich splatnosti, a preto súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 9,50% ročne, čo je o 8 percentuálnych bodov viac ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, keďže podľa § 10c Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom od 1.7.2010 do 31.1.2013, ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013, a to zo sumy 5.718,34 eura od 21.8.2011 do zaplatenia, zo sumy 2.122,80 eura od 21.8.2011 do zaplatenia, zo sumy 180,00 eura od 16.10.2011 do zaplatenia a zo sumy 5.650,16 eura od 16.10.2011 do zaplatenia, nakoľko žalovaný sa po uplynutí splatnosti jednotlivých faktúr dostal s plnením do omeškania.

5. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v spojení s § 255 ods. 2 CSP a s poukazom na § 256 ods. 1 CSP a vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Súd vychádzal z toho, že pomer úspechu a neúspechu u oboch strán v konaní bol približne rovnaký, keďže výška uplatneného príslušenstva bola ku dňu vyhlásenia tohto rozhodnutia približne rovnaká ako výška uplatnenej pohľadávky. Konanie v časti uplatnenej pohľadávky v sume 13.671,30 eura bolo právoplatne zastavené, pričom zastavenie konania v tejto časti procesne zaviniel žalobca, a to podaním žaloby najskôr s existenciou prekážky litispendencie, ktorá vo vzťahu k tomuto konaniu trvala do právoplatného

rozhodnutia veci vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 25Cbi/23/2014, čím následne prišlo k prekážke rei iudicatae. V časti uplatnenej istiny bol teda žalobca v spore neúspešný a žalovaný naopak úspešný a v časti uplatneného príslušenstva tejto pohľadávky, teda žalobcom uplatnených úrokov z omeškania, bol žalobca v spore úspešný a žalovaný naopak neúspešný, teda každá zo strán mala v spore úspech len čiastočný.

6. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalovaný a navrhol napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie a priznať žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Uviedol, že výroky rozsudku súdu prvej inštancie považuje za vecne a právne nesprávne a súčasne arbitrárne, keďže rozsudok bol vydaný bez náležitého zistenia skutkového stavu a teda súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP). Žalovaný v odvolaní na úvod vzniesol námietku premlčania úrokov z omeškania k jednotlivým faktúram s tým, že márne uplynula 4-ročná premlčacia doba (§ 397 OBZ), počítaná odo dňa zdanieľného plnenia a uzatvorenia jednotlivých dohôd o vzájomnom započítaní pohľadávok medzi žalovaným a žalobcom. Premlčacia doba uplynula minimálne od uzatvorenia dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok zo dňa 31.8.2011, ako aj od uzatvorenia dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok zo dňa 1.10.2011, kedy od uzatvorenia neskoršej dohody ubehli už vyše 4 roky všeobecnej premlčacej doby podľa OBZ, ktorá sa vzťahuje aj na daný spor. Prvoinštančný súd pôvodne ešte dňa 10.1.2020, sp. zn. 5Cb/33/2015-152 konanie v predmetnej veci zastavil v súlade s § 161 CSP a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100%, a to vzhľadom na zistenie prvoinštančného súdu, že o nároku žalobcu už bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 25Cbi/23/2014-216 zo dňa 13.4.2016, ktorý v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 21CoKR/17/2016-319 zo dňa 31.10.2017 nadobudol právoplatnosť dňom 28.11.2017, ktorým súd uložil povinnosť zaplatiť žalovanému do konkurznej podstaty úpadcu FARMAKUM a.s., sumu vo výške 58.081,80 eura, v ktorej je započítaná i suma 13.671,30 eura uplatňovaná žalobcom v tomto spore. S týmto záverom súdu prvej inštancie bol žalovaný úplne stotožnený. Proti uzneseniu o zastavení konania podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trnave uznesením sp. zn. 31Cob/54/2020-178 zo dňa 23.9.2020, ktorým napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v časti zastavenia konania o zaplatenie 13.671,30 eura potvrdil a vo zvyšnej časti týkajúcej sa zastavenia konania v časti príslušenstva, vrátane závislého výroku o trovách konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Prvoinštančný súd následne bez ďalšieho skúmania, resp. náležitého právneho a skutkového odôvodnenia rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku napádaného rozsudku. Súd nesprávne vyložil svoju povinnosť v ďalšom konaní byť viazaný názorom odvolacieho súdu a pokračovať v konaní o návrhu v časti o zaplatenie úrokov z omeškania ako sa ich žalobca domáha a to tým spôsobom, že odvolací súd nevyslovil názor, že tieto úroky žalobcovi patria, odvolací súd len upozornil prvoinštančný súd, že je potrebné konať a rozhodnúť nie len o istine, ale rovnako aj o úrokoch z omeškania. Krajský súd v Trnave nevyslovil právny názor, že žalobcov nárok na úroky z omeškania tak, ako sa ich domáha je daný, len vyslovil potrebu rozhodnúť aj o tomto uplatnenom nároku, teda aj prípadným nepriznaním nároku na úroky z omeškania a konkrétnym vyslovením prvoinštančného súdu, že aj v tejto časti konanie zastavuje. Avšak súd nesprávne interpretujúc právny názor odvolacieho súdu bez ďalšieho rozhodol, aby priznal žalobcovi uplatňované úroky z omeškania. Žalovaný má okrem toho za to, že nie len samotné dvojité uplatnenie jedného nároku v dvoch rôznych konaniach zo strany žalobcu, ale aj uplatnenie úrokov z omeškania v súvislosti s istinou, ktorá bola pôvodne predmetom dohôd o vzájomnom započítaní pohľadávok, je konaním, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, ergo v rozpore so zásadou poctivého obchodného styku. Žalovaný vychádza najmä z logického výkladu zmyslu rozsudku súvisiaceho konania na Okresnom súde Trnava zo dňa 13.4.2016, sp. zn. 25Cbi/23/2014-216 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 31.10.2017, sp. zn. 21CoKR/17/2016-319, ktorým bolo judikované, že dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok sú voči veriteľom úpadcu neúčinné s tým, že žalovaný je povinný zaplatiť do konkurznej podstaty úpadcu stanovenú sumu. Z toho vyplýva, že dohody o vzájomnom započítaní stratili svoju účinnosť len voči veriteľom úpadcu, nie však voči samotnému úpadcovi, nakoľko nikdy nebolo súdom vyslovené, že by boli tieto dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok nulitné a z toho dôvodu má preto žalobca za to, že tieto dohody sú voči úpadcovi účinné, a preto si žalobca nemôže uplatňovať úrok z omeškania nakoľko podľa dohôd, ktoré sú voči úpadcovi stále účinné, tak neexistuje nie len právny nárok na istinu, ale z toho dôvodu analogicky nemôže existovať ani právny nárok na príslušenstvo zo

vzájomne započítaných pohľadávok na základe uzatvorených dohôd. Aj z tohto dôvodu má žalovaný za to, že uplatnenie úrokov z omeškania je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku (§ 265 OBZ). Žalovaný tu poukazuje na zneužitie práva, ktorého cieľom je spôsobiť inému účastníkovi ujmu, aj viacnásobné uplatňovanie rovnakých nárokov na rôznych súdoch prostredníctvom rôznych žalôb, či uplatňovanie úrokov z omeškania, na ktoré podľa žalovaného nie je reálny nárok.

7. V nadväznosti na nepoctivé obchodné správanie žalobcu, poukázal žalovaný aj na to, že sídlo žalovaného a žalobcu je zhodné len z toho dôvodu, že žalovaný dal žalobcovi súhlas so zriadením sídla a zápisom sídla do obchodného registra na nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovaného, pričom žalobca sa zaviazal, že žalovanému bude pravidelne platiť poplatok za toto sídlo. Žalobca však žalovanému do dnešného dňa neuhradil sumy za služby spojené s umiestnením a využívaním sídla na adrese žalovaného, teda napriek svojim podližnostiam voči žalovanému, sám žalovaného dáva na súd kvôli takým pohľadávkam, ktorých základ bol z vôle obidvoch subjektov vzájomne započítateľný na základe dohôd. S poukazom na výpis z obchodného registra spoločnosti FARMAKUM a.s. je možné vyčítať, že úpadca má sídlo zriadené na adrese žalovaného minimálne už od 27.11.2009, teda žalobca neuhrádza platby za prenájom sídla už takmer 11 a pol roka, avšak voči žalovanému si napriek tomu nárokoval rovnaké pohľadávky v dvoch rôznych konaniach, pričom v jednej si dokonca uplatnil aj úroky z omeškania, na ktoré nemá nárok. Berúc do úvahy túto nepoctivosť v obchodných stykoch žalobcu, má žalovaný za to, že žalobca de iure nemá nárok na úroky z omeškania, nakoľko jeho konanie je z pohľadu poctivého obchodného styku tzv. nepoctivé a preto nemôže požívať právnu ochranu v zmysle zásady nepriznania právnej ochrany konaniam v rozpore so zásadou poctivého obchodného styku podľa § 265 OBZ v spojení so zásadou nepožívania právnej ochrany v konaniach v rozpore s dobrými mravmi podľa § 2 ods. 3 OZ v nadväznosti na § 1 ods. 2 OBZ.

8. Žalovaný ďalej dôvodil, že súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia pomerne rozsiahlym spôsobom poskytol sumár obsahu priebehu skutkového stavu konania s definovaním zákonných ustanovení, ktoré pojednávajú o danej veci, avšak neodôvodnenie skutočností na podklade ktorých rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku napádaného rozsudku, je protichodné, vnútorne rozporuplné a inkonzistentné a nepostačujúce k tomu, aby mohlo byť považované za koncepčne správne podľa očakávania všeobecnej spravodlivosti a konečného usporiadania vzťahov, nedáva odpoveď na to, prečo prvoinštančný súd rozhodol tak, ako rozhodol. Žalovaný teda poukazoval na to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je dostatočne odôvodnené, čo je porušením práva na riadny a spravodlivý proces, a teda v konečnom dôsledku aj základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Dôvodil, že argumentácia súdu prvej inštancie je nedostatočná, nepresvedčivá a celkom zjavne nesprávna, keďže prvostupňový súd bez zhodnotenia všetkých právnych a skutkových aspektov veci priznal bez ďalšieho žalobcovi ním uplatnené úroky z omeškania bez toho, aby sa zaoberal tým, či mal na tieto úroky z omeškania skutočne žalobca nárok, a to len na základe nesprávne interpretovaného právne záväzného názoru odvolacieho súdu. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí nedáva žiadne odpovede na nosné a kľúčové argumenty, ktoré žalovaný v danom konaní prezentoval. Súd tak zaťažil konanie vadou svojvoľnosti a nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov, rozhodnutie je nezákonné a ústavne non-konformné.

9. Žalobca samostatný odvolací návrh nepodal. K doručenému odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril. Uviedol, že súhlasí s napadnutým rozsudkom v celom rozsahu, nesúhlasí s tvrdeniami žalovaného v odvolaní. Argumentáciu žalovaného považuje za tendenčnú a účelovú, s cieľom žalovaného predĺžovať predmetné súdne konanie a čo najdlhšie sa vyhýbať a potencionálne odďaľovať splnenie svojej povinnosti uhradiť peňažný záväzok žalobcovi. Žalovaný v konaní doposiaľ nepredložil akýkoľvek dôkaz spochybňujúci nárok žalobcu. Poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR, podľa ktorej všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (III. ÚS 209/04). Pokiaľ žalovaný v odvolaní namieta premlčanie pohľadávok, toto tvrdenie žalovaného je zavádzajúce, nakoľko plynutie premlčacej doby z predmetných faktúr bolo prerušené začiatkom konania sp. zn. 25Cbi/23/2014, ktorým sa rozhodlo o nároku žalobcu - zaplatení predmetných faktúr a neplatnosti dohôd o započítaní pohľadávok a neskôr konaním sp. zn. 5Cb/33/2015, ktoré začalo plynúť po právoplatnom skončení konania sp. zn. 25Cbi/23/2014, nakoľko odpadla prekážka, pre ktorú bolo toto konanie prerušené. V zmysle ustanovenia § 402 OBZ: „Premlčacia doba prestáva plynúť, keď veriteľ za účelom uspokojenia alebo určenia svojho práva urobí akýkoľvek právny úkon, ktorý sa považuje podľa predpisu upravujúceho súdne konanie za jeho začatie alebo za uplatnenie práva v už začatom konaní.“ Na základe uvedeného platí, že

nárok žalobcu na príslušné úroky z omeškania nebol premlčaný. Základ nároku žalobcu na úroky z omeškania z predmetných faktúr bol potvrdený už právoplatným rozhodnutím Okresného súdu Trnava sp. zn. 25Cbi/23/2014-216 zo dňa 13.4.2016, ktorý v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 21CoKR/17/2016-319 zo dňa 31.10.2017 nadobudol právoplatnosť dňom 28.11.2017. Súdny potvrdil žalobcovi nárok na istinu pohľadávky z predmetných faktúr. Rozsudkom Okresného súdu Senica, sp. zn. 5Cb/33/2015-204 bol nárok ešte viac špecifikovaný tým, že v zmysle žaloby žalobcu súd vo svojom rozsudku uznal žalobcovi nárok na úroky z omeškania z predmetných pohľadávok. Ak má žalovaný vedomie o údajných nepoctivých obchodných praktikách žalobcu, mal by si svoje výhrady uplatňovať v osobitnom konaní, nakoľko toto konanie sa týka osobitného právneho nároku žalobcu. Skutočnosť, že v predmetnom súdnom konaní prebiehali 2 súvisiace konania nie je vôbec v rozpore s dobrými mravmi. Súd doteraz v predmetnom konaní žalobcu nevyzval podľa § 138 CSP na späťvzatie žaloby. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a žalovanému uložil povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania žalobcu.

10. Žalovaný podal k vyjadreniu žalobcu písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že tvrdenie žalobcu, že by sa mal žalovaný snažiť o účelové predlžovanie predmetného sporu, aby sa tak čo najdlhšie vyhýbal splneniu svojej povinnosti uhradiť žalobcovi peňažný záväzok je tendenčné a zavádzajúce a nesúladné s cieľom žalovaného, aby došlo k zrušeniu predmetného rozsudku pre jeho nesprávnosť, nakoľko umelým predlžovaním súdneho konania podávaním neodôvodnených a nekvalifikovaných podaní by žalovaný mohol škodiť len sám sebe v prípade nepriaznivého rozhodnutia a potrebe uhradiť strane žalobcu len trovy konania prvého stupňa ale aj trovy konania odvolacieho súdu v prípade neúspechu. Žalovaný však má za to, že nárok žalobcu na úroky nie je daný a z daného dôvodu využil zákonom mu danú možnosť procesnej obrany pri ochrane svojich práv a právom chránených záujmov, aby tak zvrátil nezákonné rozhodnutie súdu prvej inštancie. Pokiaľ ide o predloženie dôkazov spochybňujúcich nárok žalobcu, poukázal žalovaný na trestné konanie vedené Okresnou prokuratúrou Senica pod sp. zn. Pv394/12/2205, ktoré bolo vedené a právoplatne zastavené voči Ing. Silverovi Mračnovi, jedinom konateľovi a spoločníkovi SAND, s. r. o. a kde vo veci súvisiacich nárokov, teda istiny vzniknutej zo započítania, nebolo preukázané, že by sa stal, resp. že je skutok trestným činom. Samotná istina, z ktorej si odvodzuje svoj nárok v tomto konaní žalobca na zaplatenie úrokov z omeškania bola žalovaným zaplatená už dvakrát, a to najskôr z vlastných finančných prostriedkov za dodané lieky a následne opätovne z dôvodu určenia, že započítanie pohľadávok je neplatné. Navyše teraz žalobca z istiny, ktorú žalovaný uhradil už dvakrát, požaduje, aby žalovaný uhradil aj úroky z omeškania, čo je zjavne proti akejkoľvek základnej logike spravodlivosti. Žalovaný si je vedomý, že súd pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia nemusí poskytnúť odpoveď na všetky otázky, ale pokiaľ sa konajúci súd prikláňa na jednu alebo druhú stranu, tak musí jasne zdôvodniť, prečo nevyhovelo argumentom neúspešnej strany a to v takom rozsahu, aby bolo bez akýchkoľvek pochyb z logickej stránky akceptovať závery súdu opísané v jeho rozhodnutí aj neúspešnou stranou, čo sa však v napadnutom rozhodnutí nestalo. Konajúci súd sa vo svojom odôvodnení rozhodnutia musí vyrovnáť s argumentmi, ktoré sú pre meritum sporu podstatné, významné. Žalovaný naďalej trvá na vznesenej námietke premlčania nárokov žalobcu, a teda úrokov z omeškania k jednotlivým faktúram, pričom sa s argumentáciou žalovaného vo vyjadrení k odvolaniu nestotožňuje a rozporuje ju. Nakoľko faktúra slúži ako dodací list, dňa 6.8.2011 bol tovar riadne dodaný a riadne prevzatý, čo potvrdzuje vo svojich vyjadreniach aj samotný žalobca. Pokiaľ ide o faktúru č. 03110073 vo výške 5.718,43 eura zo dňa 6.8.2011, ako aj faktúru č. 03110072 vo výške 2.122,80 eura, ktorých zdaniteľné plnenie sa započítava odo dňa prebratia tovaru, pričom sám žalobca vo svojej žalobe zo dňa 18.8.2015 doručenej na súd dňa 19.8.2015 uvádza, že faktúra slúži zároveň ako dodací list, preto je potrebné počítat začatie plynutia premlčacej doby odo dňa zdaniteľného plnenia, teda odo dňa kedy mohol žalovaný prvýkrát disponovať tovarom. Premlčaný je tak nárok žalobcu na úroky z omeškania minimálne za faktúry č. 03110072 a č. 03110073, a to s ohľadom na dátum zdaniteľného plnenia zo dňa 6.8.2011 v nadväznosti a žalobu podanú dňa 19.8.2011, teda zjavne po uplynutí 4-ročnej premlčacej lehoty podľa OBZ. Nároky žalobcu na príslušné úroky ku dňu uplatnenia týchto úrokov už boli premlčané, a preto ani nemôžu byť súdom riadne priznané. Pokiaľ aj súdy v iných konaniach potvrdili žalobcovi istinu pohľadávky z faktúr prejednávaných v tomto konaní, to v žiadnom prípade nemôže znamenať, že automaticky nie sú premlčané úroky z omeškania, nakoľko k uplatneniu týchto nárokov došlo až po uplynutí premlčacej doby, pričom na tieto nároky treba hľadieť oddelene. Odvolací súd nevyslovil názor, že tieto úroky žalobcovi patria, len upozornil prvoinštančný súd, že je potrebné konať a rozhodnúť nielen o istine, ale rovnako aj o úrokoch z omeškania. Súd prvej inštancie potom bez ďalšieho priznal žalobcovi úroky z omeškania. Žalovaný je naďalej toho názoru, že už len samotné dvojité uplatnenie jedného nároku v dvoch rôznych konaniach zo strany žalobcu, ako aj uplatnenie

úrokov z omeškania v súvislosti s istinou, ktorá bola pôvodne predmetom dohôd o vzájomnom započítaní pohľadávok, je konaním, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, ergo v rozpore so zásadou poctivého obchodného styku. Rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 13.4.2016, sp. zn. 25Cbi/23/2014-216 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 31.10.2017, sp. zn. 21CoKR/17/2016-319 bolo judikované, že dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok sú voči veriteľom úpadcu - žalobcu neúčinné s tým, že žalovaný je povinný zaplatiť do konkurznej podstaty úpadcu stanovenú sumu. Preto dohody o vzájomnom započítaní stratili svoju účinnosť len voči veriteľom úpadcu, nie však voči samotnému úpadcovi, nakoľko nikdy nebolo súdom vyslovené, že by boli tieto dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok nulité, a preto má žalobca za to, že tieto dohody sú voči úpadcovi stále účinné, a preto si žalobca nemôže uplatňovať úrok z omeškania, nakoľko podľa dohôd, ktoré sú voči úpadcovi stále účinné, tak neexistuje nielen právny nárok na istinu, ale z toho dôvodu analogicky nemôže existovať ani právny nárok na príslušenstvo zo vzájomne započítaných pohľadávok na základe uzatvorených dohôd. Aj preto je uplatnenie úrokov z omeškania v rozpore so zásadou poctivého obchodného styku. Žalovaný tiež dôvodil, že zo strany žalobcu ide o zneužitie práva. Tiež poukazoval na to, že žalobca žalovanému do dnešného dňa neuhradil sumy za služby s umiestnením a využívaním sídla na adrese žalovaného, teda napriek svojim podlžnostiam voči žalovanému, sám žalovaného dáva na súd kvôli takým pohľadávkam, ktorých základ bol z vôle obidvoch subjektov vzájomne započítaný na základe dohôd. Žalobca neuhrádza platby v súvislosti s prenájmom sídla žalovanému už vyše 11 a pol roka. Tieto skutočnosti preukazujú nepoctivé obchodné praktiky žalobcu voči žalovanému a odôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodnutia.

11. Ďalšie vyjadrenia strany v odvolacom konaní nepodali.

12. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania prípúšťal (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné, v dôsledku čoho bolo potrebné rozsudok v napadnutom vyhovujúcom výroku zmeniť, s čím súvisela následne potreba zmeniť aj závislý výrok o náhrade trov konania.

13. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalovaného bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak vyhovel žalobe v časti o zaplatenie príslušenstva, t. j. úrokov z omeškania vo výške 9,50% ročne zo sumy 5.718,34 eura od 21.8.2011 do zaplatenia, vo výške 9,50% ročne zo sumy 2.122,80 eura od 21.8.2011 do zaplatenia, vo výške 9,50% ročne zo sumy 180,00 eura od 16.10.2011 do zaplatenia a vo výške 9,50% ročne zo sumy 5.650,16 eura od 16.10.2011 do zaplatenia.

14. Odvolací súd v prejednávanej veci v rámci právneho posúdenia veci dospel k záveru, že na vec sa vzťahujú ustanovenia právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní neboli použité a sú pre rozhodnutie veci rozhodujúce, a to § 358, § 364 OBZ a § 580 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ako aj ust. § 57 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, preto v zmysle § 382 CSP vyzval strany na vyjadrenie sa k možnému použitiu týchto ustanovení.

15. Žalobca na výzvu odvolacieho súdu uviedol, že určením právnej neúčinnosti právneho úkonu podľa § 42a OZ, nastáva stav tzv. relatívnej bezúčinnosti dotknutého právneho úkonu. Odporovaný právny úkon zostáva platným právnym úkonom, avšak v pomeroch účastníkov sa na neho hľadí tak, akoby nenastali jeho účinky. To, že odporovaný právny úkon zostáva platným právnym úkonom znamená, že vyvolal všetky predvídané právne následky, napríklad prevod vlastníctva k veci, a len v pomere medzi veriteľom a osobou, ktorá od dlžníka nadobudla majetok, sa na tento vzťah hľadí, ako keby k právnemu úkonu nedošlo a jeho účinky, avšak len v tomto vzťahu nenastali. Inštitút odporovateľnosti v zásade

služi potrebám exekučného konania, nakoľko jeho účelom je umožniť veriteľovi, ktorý má voči dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku, domôcť sa v exekúcii uspokojenia tejto pohľadávky z majetku, ktorý ušiel dlžníkovi v dôsledku jeho odporovateľného právneho úkonu. To, čo ušlo z dlžníkovho majetku však nemožno zužovať len na predmet právneho úkonu, ktorý bol vyhlásený za právne neúčinný (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 M Cdo 5/2008). Žalobca teda má za to, že sa oprávnene domáha priznania zaplatenia vyčíslených úrokov z omeškania voči žalovanému.

16. Žalovaný k výzve odvolacieho súdu uviedol, že na skutočnosť, že došlo k započítaniu nárokov medzi úpadcom FARMAKUM, a.s. a žalovaným, poukazuje už od samotného začiatku všetkých sporov, pričom má za to, že v tomto ohľade je potrebné aplikovať ustanovenia o vzájomnom započítaní pohľadávok, z ktorého dôvodu je uplatnený nárok žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania voči žalovanému nekalou obchodnou praktikou a súd by nemal takto uplatnenému právu priznať ochranu. Žalovaný zotrúva na argumentácii, že už len samotné dvojité uplatnenie jedného nároku v dvoch rôznych konaniach zo strany žalobcu, ako aj uplatnenie úrokov z omeškania v súvislosti s istinou, ktorá bola pôvodne predmetom dohôd o vzájomnom započítaní pohľadávok, je konaním, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, ergo v rozpore so zásadou poctivého obchodného styku. Dohody o vzájomnom započítaní stratili účinnosť len voči veriteľom úpadcu, nie však voči samotnému úpadcovi. Tak neexistuje nielen právny nárok na istinu, ale ani právny nárok na príslušenstvo zo vzájomne započítaných pohľadávok na základe uzatvorených dohôd. Zo strany žalobcu sa jedná tiež o zneužitie práva.

17. Odvolací súd zistil, že v predmetnej právnej veci sa žalobca žalobou pôvodne domáhal zaplatenia sumy 13.671,30 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,50% ročne zo sumy 5.718,34 eura od 21.8.2011 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9,50% ročne zo sumy 2.122,80 eura od 21.8.2011 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9,50% ročne zo sumy 180,00 eura od 16.10.2011 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9,50% ročne zo sumy 5.650,16 eura od 16.10.2011 do zaplatenia, a to titulom zaplatenia ceny za dodaný tovar na základe vystavených faktúr. Konanie bolo v časti o zaplatenie uplatnenej istiny 13.671,30 eura právoplatne zastavené uznesením Okresného súdu Senica č. k. 5Cb/33/2015-152 zo dňa 10.1.2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 31Cob/54/2020-178 zo dňa 23.9.2020, a to pre prekážku veci právoplatne rozhodnutej, nakoľko o povinnosti žalovaného zaplatiť sumu istiny uplatnenej v tomto konaní bolo právoplatne rozhodnuté v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 25Cbi/23/2014, v ktorom súd rozsudkom č. k. 25Cbi/23/2014-216 zo dňa 13.4.2016 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť do konkurznej podstaty úpadcu FARMAKUM, a.s. sumu 58.081,80 eura, v ktorej je započítaná i uplatnená suma 13.671,30 eura. Žalobca sa však v predmetnom spore domáhal tiež zaplatenia úrokov z omeškania, odo dňa splatnosti jednotlivých faktúr, na základe ktorých si svoj nárok pôvodne uplatňoval. Odvolací súd už vo svojom uznesení č. k. 31Cob/54/2020-178 zo dňa 23.9.2020 vyslovil právny záver, že vzhľadom na to, že o príslušenstve pohľadávky uplatnenej v tomto konaní nebolo v konaní sp. zn. 25Cbi/23/2014 rozhodované, prekážka právoplatne rozhodnutej veci sa naň nevzťahuje, a preto je potrebné o nároku žalobcu na zaplatenie príslušenstva rozhodnúť. Súd prvej inštancie následne odvolaním napadnutým rozhodnutím žalobe žalobcu v časti o zaplatenie príslušenstva vyhovel.

18. Z obsahu spisu však vyplýva, že žalobca pôvodne vystavil faktúru č. 03110072 zo dňa 6.8.2011 na sumu 2.122,80 eura splatnú dňa 20.8.2011; faktúru č. 03110073 zo dňa 6.8.2011 na sumu 5.718,34 eura splatnú dňa 20.8.2011; faktúru č. 03110074 zo dňa 1.10.2011 na sumu 5.650,16 eura splatnú dňa 15.10.2011; faktúru č. 03110075 zo dňa 1.10.2011 na sumu 180 eur splatnú dňa 15.10.2011. Vzhľadom na splatnosť jednotlivých faktúr, sa žalobca odo dňa nasledujúceho domáhal zaplatenia úrokov z omeškania, t. j. v prípade faktúr č. 03110072 a č. 03110073 odo dňa 21.8.2011 a v prípade faktúr č. 03110074 a č. 03110075 odo dňa 16.10.2011. V konaní však medzi stranami nebolo sporné, že dňa 31.8.2011 uzavreli podľa § 358 OBZ a § 580 OZ Dohodu o vzájomnom započítaní pohľadávok (č. I. 38 spisu), v zmysle ktorej došlo k započítaniu pohľadávok žalobcu FARMAKUM, a.s. z faktúry č. 03110072 na sumu 2.122,80 eura a z faktúry č. 03110073 na sumu 5.718,34 eura, t. j. sumy spolu vo výške 7.841,14 eura s konkrétnymi pohľadávkami žalovaného voči žalobcovi spolu rovnako vo výške 7.841,14 eura. V Dohode o započítaní zo dňa 31.8.2011 sa potom výslovne uvádza, že týmto spôsobom sú vzájomné pohľadávky strán podľa výšky uvedených faktúr vyrovnané. Ďalej nebolo medzi stranami sporné, že dňa 1.10.2011 uzavreli podľa § 358 OBZ a § 580 OZ Dohodu o vzájomnom započítaní pohľadávok (č. I. 39 spisu), v zmysle ktorej došlo k započítaniu pohľadávok žalobcu FARMAKUM, a.s. z faktúry č. 03110074 na sumu 5.650,16 eura a z faktúry č. 03110075 na sumu 180 eur, t. j. sumy spolu vo výške 5.830,16 eura s konkrétnymi pohľadávkami žalovaného voči žalobcovi spolu rovnako vo výške 5.830,16 eura. V

Dohode o započítaní zo dňa 31.8.2011 sa potom výslovne uvádza, že týmto spôsobom sú vzájomné pohľadávky strán podľa výšky uvedených faktúr vyrovnané.

19. Podľa § 358 OBZ, na započítanie sú spôsobilé pohľadávky, ktoré možno uplatniť na súde. Započítaniu však nebráni, ak je pohľadávka premlčaná, ale premlčanie nastalo až po dobe, keď sa pohľadávky stali spôsobilými na započítanie.

20. Podľa § 359 OBZ, Proti splatnej pohľadávke nemožno započítať nesplattnú pohľadávku, ibaže ide o pohľadávku voči dlžníkovi, ktorý nie je schopný plniť svoje peňažné záväzky.

21. Podľa § 364 OBZ, na základe dohody strán možno započítať akékoľvek vzájomné pohľadávky.

22. Podľa § 580 OZ, ak veriteľ a dlžník majú vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu, zaniknú započítaním, pokiaľ sa vzájomne kryjú, ak niektorý z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k započítaniu. Zánik nastane okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie.

23. Započítanie (kompenzácia) je spôsob zániku záväzku nahrádzajúci splnenie. Započítanie predstavuje takú formu splnenia dlhu, kedy dlžník plní veriteľovi, ktorý by následne toto plnenie použil na splnenie svojho vlastného dlhu voči tomu istému dlžníkovi, pričom započítanie predstavuje právny konštrukt, ktorý simuluje pohyb vzájomných aktív a pasív subjektov právnych vzťahov, pretože k žiadnemu reálnemu úbytku ani prírastku v majetkovej sfére dlžníka ani veriteľa vlastne nedochádza. Základná úprava započítania je obsiahnutá v Občianskom zákonníku (§ 580 a § 581 OZ) a aplikuje sa aj na obchodné vzťahy, pokiaľ Obchodný zákonník nemá odchylnú úpravu (§ 358 až § 364 OBZ). Následkom započítania je, že vzájomne započítané pohľadávky sa zrušujú, pokiaľ sa kryjú. Rozlišujeme započítanie jednostranným adresovaným právnym úkonom (compensatio necessaria) a započítanie dohodou (compensatio voluntaria).

24. Ust. § 364 OBZ umožňuje zmluvne započítať akékoľvek pohľadávky, pokiaľ sa strany na tom dohodnú (okrem absolútne nezapočítateľných, ktorých započítanie zákon zakazuje kogentným ustanovením, napr. § 108 ods. 2, § 408a OBZ, § 54 ZKR). Jedinou podmienkou je, aby išlo o pohľadávky vzájomné. Dohoda sa môže týkať tak pohľadávok, ktoré v čase započítania existujú, ako aj pohľadávok, ktoré ešte len vzniknú. Započítanie sa uskutočňuje zmluvou medzi veriteľom a dlžníkom, ktorou si vyrovnajú vzájomné pohľadávky, a to za podmienok, na ktorých sa dohodnú. Strany tu potom nie sú viazané podmienkami, ktoré zákon vyžaduje pre jednostranné započítanie. Podmienkou platnosti dohody o započítaní je dostatočne presné určenie pohľadávok, ktoré majú byť započítané. Ide o podmienku určitosti právneho úkonu.

25. Započítaním zánik vzájomných pohľadávok nastane od okamihu, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie. Nie je teda rozhodujúce, kedy prišiel prejav smerujúci k započítaniu druhej strane. Inokedy nastávajú účinky započítania vtedy, keď na základe zákonného povolenia možno započítať nesplattnú pohľadávku. V praxi pôjde o okamih splatnosti neskoršej kompenzabilnej pohľadávky. Ak by teda aj započítací právny úkon bol vykonaný na časovej osi po splatnosti oboch pohľadávok, má takýto úkon účinky ex tunc, teda spätne k okamihu stretu oboch pohľadávok. Okamihom stretu kompenzabilných pohľadávok dochádza k zániku záväzku.

26. Započítanie pohľadávok, resp. zánik pohľadávok započítaním, má viaceré ďalšie dôsledky. Predovšetkým má vplyv na existenciu vedľajších (akcesorických) záväzkov a to v tom, že spolu s hlavným záväzkom zanikajú tieto vedľajšie záväzky (napr. ručenie). Ovplyvňuje tiež meškanie dlžníka v tom, že dlžník, ktorý bol v omeškaní s platením skôr splatnej pohľadávky, prestáva byť v omeškaní v okamihu, keď sa pohľadávky stretli, teda spätne. Tým zaniká jeho povinnosť platiť úroky z omeškania.

27. Podľa § 57 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, právne úkony týkajúce sa majetku dlžníka sú v konkurze voči veriteľom dlžníka neúčinné, ak im správca alebo veriteľ prihlásenej pohľadávky podľa tohto zákona odporuje. Veriteľ môže odporovať právnemu úkonu týkajúcejmu sa majetku dlžníka, len ak správca v primerane lehote jeho podnetu na odporovanie nevyhovel.

28. Podľa § 63 ods. 2 zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ak ide o neúčinný právny úkon, ktorým dlžník splnil svoj peňažný záväzok, veriteľ je povinný vrátiť plnenie dlžníka do dotknutej podstaty. Ak veriteľ plnenie vráti, pohľadávka zaniknutá splnením sa obnoví v pôvodnom rozsahu. Nárok na uspokojenie obnovenej pohľadávky možno v konkurze uplatniť ako pohľadávku proti dotknutej podstate, avšak len v rozsahu, v akom by obnovená pohľadávka bola uspokojená, ak by sa uplatnila prihláškou.

29. Odporovateľnosť právnych úkonov je osobitný inštitút, ktorý slúži na ochranu veriteľov. Predstavuje určitú sankciu nie za vady právneho úkonu, ale za jeho právne dôsledky vo vzťahu k veriteľom dlžníka, kedy konkrétny právny úkon dlžníka spôsobí ukrátenie uspokojenia pohľadávok veriteľa, ak sa právnym úkonom dlžníka zmenší jeho majetok.

30. Na to, aby bolo možné právnomu úkonu úspešne odporovať, musí byť tento právny úkon účinný. Odporovateľnosť možno uplatňovať iba pri právnych úkonoch, ktoré sú platné. Neplatný právny úkon nemá právne účinky, resp. nemá tie právne účinky, ktoré právo spája s platným právnym úkonom. Právnu ochranu veriteľa je v takom prípade žaloba veriteľa o neplatnosť právneho úkonu. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii ukladá správcovi povinnosť preskúmať všetky právne úkony úpadcu s odbornou starostlivosťou a uplatniť odporovateľnosť proti tým právnym úkonom, pri ktorých možno odôvodnene predpokladať ich odporovateľnosť. Týmto postupom správcu sa má zabezpečiť také uspokojenie pohľadávok veriteľov, aké by veritelia mali, keby odporovateľný právny úkon nebol urobený.

31. Právnym dôsledkom odporovateľnosti je právna neúčinnosť právneho úkonu. Právny úkon ostáva aj naďalej platný a je neúčinný len vo vzťahu k veriteľom dlžníka, ktorí si riadne a včas prihlásili svoju pohľadávku. Voči iným veriteľom a iným osobám je právny úkon platný aj účinný. Neúčinnosť právneho úkonu sa nedotýka tých právnych účinkov, ktoré vyplývajú z platnosti právnych úkonov ako takých. Práva, ktoré vyplývajú z neúčinnosti právnych úkonov, sa vymáhajú do príslušnej podstaty v prospech všetkých veriteľov, ktorí si riadne uplatnili pohľadávky. Ak neúčinným právnym úkonom dlžník plnil svoj peňažný záväzok, nadobúdateľ, ktorý plnenie z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prijal, je povinný ho vrátiť do dotknutej podstaty. Vrátenie plnenia má za dôsledok obnovenie pohľadávky veriteľa v pôvodnom rozsahu, teda akoby pohľadávka nebola plnená vôbec. Veriteľ si pohľadávku môže uplatniť, ako pohľadávku proti dotknutej podstate.

32. V danom prípade v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 25Cbi/23/2014, súd rozsudkom č. k. 25Cbi/23/2014-216 zo dňa 13.4.2016 určil, že právne úkony Dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok zo dňa 31.8.2011 a Dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok zo dňa 1.10.2011 uzavreté medzi úpadcom FARMAKUM, a.s. a žalovaným, sú voči konkurzným veriteľom úpadcu FARMAKUM, a.s. právne neúčinné a uložil žalovanému zaplatiť do konkurznej podstaty úpadcu FARMAKUM, a.s. sumu 58.081,80 eura. Toto rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom odvolacieho súdu č. k. 21CoKR/17/2016-319 zo dňa 31.10.2017. Neúčinnosť uvedených právnych úkonov sa však vzťahuje len na veriteľov úpadcu, ktorí si prihlásili pohľadávky v konkurznom konaní na majetok úpadcu FARMAKUM, a.s. vedenom pod sp. zn. 25K/24/2013.

33. Predmetné Dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok zo dňa 31.8.2011 a zo dňa 1.10.2011 sú však naďalej platnými a účinnými právnymi úkonmi vo vzťahu medzi pôvodným veriteľom a dlžníkom, teda medzi stranami týchto dohôd - FARMAKUM, a.s. a SAND, s. r. o., hoci pohľadávky veriteľa SAND s. r. o., majúce byť zaniknuté v zmysle Dohôd o započítaní, sa vyslovením ich neúčinnosti týmto obnovili v pôvodnom rozsahu. Nič to však nemení na tom, že vo vzťahu medzi zmluvnými stranami Dohôd o vzájomnom započítaní pohľadávok zo dňa 31.8.2011 a zo dňa 1.10.2011, sú tieto naďalej platnými právnymi úkonmi, teda ich zaväzujú. Určená neúčinnosť týchto Dohôd sa nedotýka tých právnych účinkov, ktoré vyplývajú z ich platnosti právnych úkonov ako takých. Čiže vo vzťahu medzi spoločnosťou FARMAKUM, a.s. a žalovaným, nastali účinky zániku omeškania dlžníka, ku dňu stretu započítavaných pohľadávok. Znamená to, že pokiaľ ide o Dohodu o vzájomnom započítaní pohľadávok zo dňa 31.8.2011, ktorou malo dôjsť k započítaniu pohľadávok spoločnosti FARMAKUM, a.s. z faktúry č. 03110073 splatnej dňa 20.8.2011 a z faktúry č. 03110072 splatnej dňa 20.8.2011, prestal byť dlžník SAND, s. r. o. v omeškaní v okamihu, keď sa pohľadávky strán stretli, teda spätne ku dňu neskôr splatných pohľadávok spoločnosti FARMAKUM, a.s. ako splatných pohľadávok spoločnosti SAND, s. r. o., ktoré boli splatné najneskôr dňa 15.8.2011. Teda vo vzťahu k faktúram č. 03110072 a č. 03110073 dlžník SAND s. r. o. po uzavretí Dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok zo dňa 31.8.2011 už nebol viac v

omeškani, nakoľko tento prestal byť v omeškani spätne, keď sa pohľadávky stretli, teda ku dňu splatnosti pohľadávok FARMAKUM, a.s. dňa 20.8.2011. Zároveň pokiaľ ide o Dohodu o vzájomnom započítaní pohľadávok zo dňa 1.10.2022, tu malo dôjsť k započítaniu pohľadávok spoločnosti FARMAKUM, a.s. z faktúry č. 03110074 splatnej dňa 15.10.2011 a z faktúry č. 03110075 splatnej dňa 15.10.2011, teda pohľadávok v čase uzavretia tejto Dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok zo dňa 1.10.2011 ešte nie splatných, avšak ktorých započítanie v zmysle ust. § 364 OBZ bolo dohodou možné, teda tu ani k omeškaniu spoločnosti SAND, s. r. o. nedošlo.

34. Nebol preto správny záver súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o právne posúdenie omeškania žalovaného so zaplatením pohľadávok úpadcu FARMAKUM, a.s., keď bez ďalšieho, vzhľadom na uloženie povinnosti žalovanému v konaní sp. zn. 25CbI/23/2014 zaplatiť do konkurznej podstaty úpadcu FARMAKUM, a.s. sumu vo výške 58.081,80 eur, titulom vyslovenia neúčinnosti Dohôd o vzájomnom započítaní pohľadávok zo dňa 6.8.2011, zo dňa 31.8.2011 a zo dňa 1.10.2011, považoval súd tento nárok za odôvodnený. Rozhodnutím súdu určená neúčinnosť predmetných dohôd o vzájomnom započítaní pohľadávok sa nedotýka tých právnych účinkov, ktoré vyplývajú z platnosti týchto právnych úkonov ako takých vo vzťahu medzi stranami týchto dohôd, teda nakoľko išlo o vzájomné započítanie pohľadávok, došlo k zániku omeškania oboch dlžníkov navzájom v okamihu, keď sa pohľadávky stretli, teda spätne, čím v danom prípade zanikla povinnosť dlžníkov platiť úroky z omeškania.

35. Odvolací súd preto v súlade s ustanovením § 388 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku I. zmenil tak, že žalobu žalobcu (vo zvyšnej časti požadovaných úrokov z omeškania) zamietol.

36. Žalovaný uplatnil v odvolaní aj ďalšie odvolacie argumenty, keď vzniesol námietku premlčania nároku žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania; dôvodil, že nárok je uplatnený v rozpore s dobrými mravmi a zásadami poctivého obchodného styku, poukazoval na to, že úpadca mu neplatí za užívanie sídla a tiež na nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia. Nakoľko však samotné právne posúdenie veci odvolacím súdom stačilo na zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie, považoval odvolací súd ďalšie odvolacie argumenty žalovaného pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalovaného zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, no už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

37. V súlade s ustanovením § 396 ods. 2 CSP a § 388 CSP potom odvolací súd zmenil aj závislý výrok o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie a v konaní úspešnému žalovanému priznal v zmysle § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania (prvoinštančného i odvolacieho) v rozsahu 100%, nakoľko v časti o zaplatenie istiny 13.671,30 eura bolo konanie zavinením žalobcu zastavené pre prekážku právoplatne rozhodnutej veci a v časti o zaplatenie príslušenstva - úrokov z omeškania z uplatnenej istiny, bola žaloba žalobcu zamietnutá, čo potom znamená plný procesný úspech žalovaného. O výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

38. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).